

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Bøgh, Nicolai Seidelin FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1890-12-31)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Bøgh, Nicolai Seidelin FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1890-12-31)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 235. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000089.pdf> (tilgået 06. august 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Den 31. Dec. 1890.

Til Nic. Bøgh.

Jeg har ikke været ved gode Kræfter i denne Tid. Fru Heibergs Død har taget svært paa mig,¹⁾ ja, saa svært, at jeg ligefrem har maattet sætte imod af al Magt for ikke at synke. Jeg kan endnu ikke begribe, at hun er død. Hun havde for mig ingen Alder. Jeg har seet paa hende, som naar jeg seer ind i min egen Sjæl. Der er heller ikke Noget, som bærer Alderens Mærke, og det var derfra jeg havde mit Forhold til hende, lige ens i over 30 Aar. Og hun havde selv en Fornæmmelse af, hvor hellig jeg holdt det, hvor langt fra enhver som helst dagligdags Bevidsthed. Og derfor var hun ogsaa trofast imod mig. Og, skøndt hun af og til har vaklet under Andres Paavirkning, har dog hendes høje, geniale Aand snart trængt igennem og vundet det rette Syn paa min Personlighed. Vi vare enige om, at der, trods Alt, dog var et sundt kraftigt Stykke Rugbrød i os Bægge.

Nøje i Traad med denne Billet falder følgende Udtalelse om Fru Heiberg, som Vennen Nic. Bøgh med det samme nedskrev.

„I min Forfattertids Begyndelse opsøgte Fru Heiberg mig og støttede mig. Det kunde hun gøre; men hun havde sværere ved at holde. Havde jeg ikke været trofast, saa vilde det Forhold været forbi for længe siden. Men jeg har taalt hendes Luner og ladt, som jeg ikke mærkede — ja, lad mig kun kalde det: hendes Fornærmelser. Tidt, naar jeg stormende kom til hende og vilde udøse Alt, saa mødte jeg s. 236 kun den fornemme Skuespillerinde. Men saa havde jeg, hvad Georg Brandes i sin Biografi af mig kalder Vaulundursnøglen, saa fik jeg dog Hjærtet frem i hende. Brandes sagde engang til mig: „Hvor kan De dog græde saadan over hende? Saaledes græder man jo ellers kun over en Elskerinde.“ Ja, netop saaledes græd jeg over hende. Ingen har jeg aabnet mit hele Hjærte for, afsløret mig helt for, som for hende. Naar vi kom ind paa vor fælles Naturgrund, tæde ogsaa hun op og meddelte sig med sin vidunderlige Ævne dertil; da maatte jeg undres over det rene, skønne, uendelige Dyb, jeg fik Lov til at se ind i. Da oplevede jeg de uanede Ting og hørte Hvad intet Øre har hørt, og jeg saa Hvad intet Øje har seet, og derfor kunde jeg aldrig blive færdig med hende. Saa — pludselig kundedet være, som hun fortrød sin Aabenhed og blev atter fornem; men jeg brød mig ikke om det; jeg vidste, at vi bægge To i Grunden var godt Rugbrød og at jeg havde det i min Magt at rydde til Side det Lag af Hvedebrød, hun kunde omgive sig med, og bag ved det finde hende selv igen. Men saa maatte jeg have hende alene. Var hendes Notabiliteter om hende, kunde jeg tidt ærgre mig over hendes indexcerede Meninger. Sad vi sammen under fire Øjne, hvor kunde vi da være enige, og hvor kunde hun da være fri i sine Anskuelser!